

Bahanelerin Bittiği Yer: Ümmü Mektûm

Allah-u Teâlâ, insanları ellerindeki imkânlar ile imtihan eder ve onlara güçleri nispetinde vazifeler yükler. O halde, bizim de imkânlarınız ölçüsünde Allah için muhakkak yapabileceğiniz bir hizmetimiz vardır. Onu razı edecek bir amelimiz vardır. Ve bizler bu hizmeti yapmak ile mükellefiz.

Sahabeden Abdullah bin Ümmü Mektûm (r.a) hazretleri; **âmâdır, gözleri görmez.** Bir gün cihad meydanında sahabeler O'nu; zırhını giymiş, kılıcını kuşanmış, atının üzerinde naralar atarken görürler ve hayretle ona şöyle derler: **“Sen âmâsın, sana cihad farz değil. Burada ne işin var?”**

İşte o gün, o sahabe, görmediği düşmana karşı değil, içindeki o “yapamazsın” diyen nefse karşı kılıç kuşanmıştı. Atının üzerinde bir dağ gibi dimdik dururken, kendisini hayretle izleyenlere ve her Müslüman'ın kulağına küpe olacak şu sözleri fısıldadı:

“Hiçbir şey yapamazsam, Allah için cihad eden şu topluluğun karartısını da mı arttıramam! Hiç olmazsa bir kişi fazla görünmelerini de mi sağlayamam?”

O, karanlık dünyasında bir “karartı” olmayı, cennetin ebedi aydınlığına tercih etmişti. Savaş bittiğinde, toz ve duman dağıldığında sahabeler onu buldular... Kanlı elbiseleri içinde, o görmeyen gözlerini sonsuz bir nur deryasına açmış, şehadet şerbetini yudumlamıştı.

Şimdi bir kendimize bakalım...

Bizim gözlerimiz görüyor ama hakikate kör müyüz? Ellerimiz tutuyor ama hayra uzanırken felç mi geçiyoruz? Rahat yastıklar, sıcak yuvalar, bitmek bilmeyen bahaneler... Ümmi Mektûm'un ruhunu sıkan o “bir şey yapamama” sancısı, neden bizim uykularımızı kaçırmıyor? Neden bu kadar rahatız? Neden Allah yolu denince aklımıza hep “başkaları” geliyor?

Evet, **“hiçbir şey yapamam değil, ne yapabilirim?”** demeli ve bu sorunun cevabını bulmalıyız. Bu büyük sahabiye oturmak ağır gelmiş bir şey yapamamak ruhunu sıkışmış ve hiçbir şey yapamazsam Allah yolunda hizmet eden fedakârlık yapan hak yolda olan şu topluluğun karartısını da mı arttıramam demiş ve bu uğurda canını ortaya koymuştu.

Evet, böyle rahat rahat oturmak, hiçbir şey yapmamak bizim de canımızı sıkmalı bize Allah için bir şeyler yaptırmalı. Eğer yaptırmıyorsa bizde bir sorun var demektir.

Belki bir âlim değiliz, binlerce sayfa yazamayız. Belki bir hoca değiliz, kürsülerden kalplere dokunamayız. Ama sormayacak mıyız kendimize: **“Benim bu davada bir zerrem de mi**

yok?”

Gözleri görmeyen bir sahabi canını ortaya koyup “bir karartı olayım” derken, biz onca imkân içinde bir taraftar bile olamayacak mıyız? O kutlu sancağın altında bir gölge, o hakikat yolcularının arkasında bir nefer, o ihlaslı kalplerin yanında bir dua olamayacak mıyız?

Rabbimiz! Bizi bahanelerin arkasına saklananlardan değil, **“Ne yapabilirim?”** diyerek yola düşenlerden eyle. Bizi, Ümmi Mektûm’un o mahzun ama vakur duruşuyla dirilt. Rahatın bizi çürüttüğü bu asırda, senin dinin için dertlenen, safını belli eden ve hiç olmazsa o nurlu topluluğun **“karartısını arttıran”** samimi dertlilerden eyle... Âmin.